

Maade det skal tilveiebringes. Det ærede Udvalg bemærker fremdeles i sin Betænkning, at her ikke alene er Spørgsmaal om, hvor stor Reserven skal være, hvortil der skal havees Forraad i Behold, men ogsaa om Forsyningen og Opbevaringsmaaden, samt om, af hvilke Gjenstande hvert Sæt Mundering for en Mand bør bestaae, og i hvilket Tidemaal hver Gjenstand skal være. Hvad angaaer Opbevaringsmaaden for de Sager, der anskaffes, da er det en Selvfølge, at de ville blive opbevarede paa samme Maade som andre til Militaaretaten henhørende Rekvister i de Militaaretaten tilhørende Depoter, hvoraf der havees eet her i Kjøbenhavn, et andet i Fredericia og et tredje i Rendsborg. Hvad angaaer Conserveringen af de Varer, der anskaffes til Reserven, havees der et ganske simpelt Middel for det Tilfælde, at de ikke blive brugte. Reserven bliver jo ikke anvendt i Fredstid, men kun i Krigstid; kommer der altsaa ikke Krig, vil Reserven ikke blive stillet paa Benene, og man kunde jo altsaa berygte, at de Sager, der anskaffedes til den, kunde henligge og fordærves; men Alt, hvad der forfærdiges til Reserven, bliver henlagt i Magasinerne og successivt anvendt til Linien's Brug, hvortil det, der samtidigt dermed anskaffes til Linien, henlægges i Depoterne for Reserven; saaledes kan intet Tøi komme til at henligge over et Aar eller to, og man behøver altsaa ikke at frygte for, at det skulde kunne fordærves. Dette med Hensyn til Conserveringen. Hvad nu angaaer de Gjenstande, hvoraf Soldaternes Beklædning skal bestaae, da troer jeg, oprigtigt talt, at jeg til Mættelse har omtalt det i de tidligere Forhandlinge, og det staaer forøvrigt temmelig tydeligt udtalt i Motiverne til Lovudkastet Pag. 528; jeg mener altsaa, at det vilde være overflødig at dvale derved, men forøvrigt er det jo en Selvfølge, at en Soldats Beklædning bliver den samme, hvad enten han hører til Linien eller til Reserven, hvis Beklædnings Rekvister bestaae af de samme Gjenstande. I Slutningen af sin Betænkning yttrede det ærede Udvalg, at den eneste Grund, der skulde kunne foranledige Udvalget til at foreslaae at gaae ind paa Regje-

ringens Forslag, skulde være, om der var oplyst en paatrængende Nødvendighed, men noget Saadant er ikke sleet. Ja, hvad den paatrængende Nødvendighed angaaer, da synes jeg, at den er klarligt oplyst, idet man siger, at der intet havees eller saa godt som intet, ialtsald Utilstrækkeligt til Reserven; der er 4000 ikke complete Sæt Munderingsgjenstande, og efter Planen af 1842 skal der være omtrent 13,000 Sæt, som forøvrigt Erfaringen fra sidste Krig har vist at være aldeles utilstrækkelige. Det forekommer mig altsaa, at heri ligger et Beviis for, at der er paatrængende Nødvendighed for at anskaffe saavel disse Rekvister som andre, der udfordres til Reserven, forudsat, at man vil have en Reserve, og forudsat, at man i Fredstid vil være beredt paa en kommende Krig, for ikke at blive overrasket, naar en saadan Begivenhed indtræffer. Man har dadlet den ældre Krigsbestyrelse, fordi den ikke i 1848 var tilstrækkeligt forberedt paa en saadan Eventualitet; men i dette Punct ere vi med Hensyn til Beklædningsrekvisterne mindre forberedte i dette Dieblis, end vi vare i 1848. Hvorledes de politiske Conjuncturer stille sig for Tiden, antager jeg, at den ærede Forsamling nogenlunde kjender og vil kunne bedømme ligesaa godt som jeg, om der er Ud sigt til, at der, i en nær eller fjernliggende Tid, kan opstaae saadanne Begivenheder i Europa, som kunde nøde Regjeringen til at ruste sig og være beredt paa at stille en større Styrke i Marken, vil jeg overlade til den ærede Forsamlings Overveielse. Det forekommer mig, at der netop i denne Tid, mere end i nogen anden, er en Opfordring til Regjeringen at være paa sin Post og sikke sig for det Tilfælde, at der mellem Østen og Vesten skal ud bryde en Krig, da Landets Veliggenhed er midt imellem begge. Det er derfor, at Krigsbestyrelsen for sit Vedkommende, for det Tilfælde, at det skulde blive nødvendigt at stille et Troppecorps paa Benene og være beredt paa slige Begivenheder, har anseet det nødvendigt at have et vist Forraad af Beklædningsrekvister til Reserven paa rede Haand. Krigsbestyrelsen har derved indskrænket sig, efter sin Overbeviisning, til det mindst Mulige, som en første Begyndelse, og den troer aldeles